SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 165. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 30, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 30-го СЕРПНЯ 1988 Ч. 165. РІК. XCV.

АНДРІЙ СВЕРСТЮК ЛІКУЄТЬСЯ

Як уже інформовано, у неділю, 14-го серпня, до З'єднаних Стейтів прибув з України Андрій Сверстюк, син відомого правозахисника Євгена Сверстюка і батько дворічної Ганнусі, яка перебуває на лікуванні у Філядельфії в Дитячій лікарні. А. Сверстюк з дружиною Марією та Надією Світличною на летовищі ім. Кеннеді у Ню Йорку після прибуття до ЗСА. Під цю пору А. Сверстюк почав терапію в лікарні Пенсильванійського університету.

М. ГОРБАЛЯ ПОМИЛУВАЛИ

Джерзі Ситі, Н. Дж. (УГС). — З України надійшла приємна звістка, що Миколу Горбаля з Пермської тюрми літаком привезли до Києва у вівторок, 23-го серпня ц.р., завели до управління КГБ, де ознайомили з указом Президії Верховної Ради СССР про помилування його за „добру поведінку й сумлінне ставлення до роботи". В той же день він прийшов додому прямо в тюремному смугастому одязі. Це сталося в 11-ій годині вечора.

У неділю, 21-го серпня з Пермської тюрми кудись вивезли також Івана Кандибу та Василя Овсієнка, але про них ще немає нових відомостей. У їхньому концтаборі на Уралі залишилося двоє: Михайло Алексеєв та Ен Тарту — естонець.

Жінки в Клівленді влаштовують виставку

Клівленд (УЗХ). — З нагоди 1000-ліття Християнства в Україні, український Золотий Хрест, 8-ий Відділ ім. Уляни Теліги в Клівленді і жіночий клюб міста влаштовують виставку українських писанок мисткині Тані Осадци і картин Аки Перейми.

Відкриття виставки відбудеться в середу, 31-го серпня ц.р., від год. 2:30 до 4:30 по полудні. Виставка триватиме до 29-го вересня.

Виставка відкрита від понеділка до п'ятниці від год. 9-ої вранці до 4-ої по полудні.

Адреса: Citizen's Bulding, Second Floor, 850 Guclid Ave., Cleveland, Ohio.

„Коли піде Польща, відпаде й Україна", — пише журналіст

Ню Йорк. — Про поневолені нації, в тому й про Україну насамперед, не радо пише „велика ліберальна преса" в Америці, але в четвер, 25-го серпня, „Ню Йорк Таймс" таки подав знаменитий есей відомого постійного свого колюмніста Вілляма Сафаєра, де згадано й підкреслено головно Україну і її ключове місце у питанні, бути чи не бути Совєтському Союзові в майбутньому такою великою наддержавою, якою вона є сьогодні, якщо розгойдаються як слід відосередні рухи в підневільних національних совєтських республіках та в сателітах у Східній Европі.

Сафаєр пише, після сверджження наявности масових протестів і заворушень у Польщі, Чехо-Словаччині та в Балтицьких державах таке: „Прийде такий день, правдоподібно під час наступної в ЗСА президентської каденції, коли народ у якійсь контрольованій совєтами країні збройно випробує границі совєтського панування. До кількох голосів у Кремлі, які можуть сказати тоді: 'Даймо змогу відійти Польщі, чи Мадярщині, чи Чехо-Словаччині, бо з них і так більше нам шкоди, ніж користи,' — приєднається гостра відповідь, що вийде від члена Політбюра Володимира Щербицького: 'Якщо ви так вчините, то мою Україну ви тільки й бачили".

„В Москві, — продовжує В. Сафаєр, — панує великий страх щодо цього. Україну ніколи не вдалося як слід перетравити Совєтському Союзові. Мільйони українців вітали з радістю німецьких нацистських наїзників як визволителів (від большевизму). Коли президент Реґен висловив бажання побувати в якійнебудь українській національній церкві під час його поїздки до Москви на вершинну конференцію, господарі конференції попали в шал і дозволили йому лиш відвідати приміщення російської православної церкви".

„Український націоналізм, — каже есеїст В. Сафаєр, — є дійсністю; він значно сильніший за те почуття, що його має до Тексасу тексасець, найбільш гордий своїм Тексасом. (Це, без сумніву, алюзія до відомої сумнозвісної фрази Джорджа Кеннана, що 'Україна для СССР, це те саме, що Тексас для ЗСА', сказані ще з 20-25 років тому. — Ред.) І совєти, приковані до ідеї завоювань для імперії, мусять зуміти провчити цю найбільш клопітливу територію".

Далі автор розглядає альтернативи для наступного президента ЗСА, як один чи другий має поставитися до можливих заворушень за Залізною заслоною, і підкреслює, що обидва кандидати мають різні на це погляди, якщо йдеться про поневолені нації, „назовім їх так, хоч це й зненавиджена фраза," — закликає Сафаєр. І автор просить кандидатів на президента, Буша й Дукакіса, замість полемізувати про вдачу й характер їхній взаємно, висловити твердо своє становище про це „найбільш важливе питання у відносинах поміж обома надпотуґами", щоб ані не сказати поневоленим народам, що „моя хата скраю", ані не завогнювати боротьби внутрі СССР, раз Америка не збирається активно повсталим допомагати.

Москва погодилася відкрити архіви нацистських злочинів

Вашінгтон. — Співробітник газети „Ню Йорк Таймс" Чарлз Мор інформує у числі з 25-го серпня ц.р., що Совєтський Союз погодився, перший раз за цілий період після Другої світової війни, відкрити для американських вчених і дослідників воєнні архіви, які, на думку згаданого кореспондента і багатьох інших осіб із жидівського середовища, „дадуть ясніший образ, як східньоевропейські коляборанти допомагали вбивати жидів і людей інших національностей".

Договір про доступ американських вчених до воєнних архівів був підписаний в Москві 29-го червня, представниками головної архівної адміністрації ЗСА і Меморіяльною радою голокосту. На підставі цього договору американські дослідники, куратори архівних інституцій і, очевидно принагідних осіб, які прикриються шапкою „науковців", зможуть не тільки переглянути, але також отримати копії документів, які „кинуть світло на найстрашнішу машину вбивства на окупованих німцями територіях Східньої Европи, починаючи від 1941 року і кінчаючи останніми днями війни".

„Ми отримаємо ясну картину вбивств на окупованих територіях", говорить наївно, не вглиблюючись в страшну совєтську систему ґеноциду поневолених народів, д-р Раул Гілберг з Вермонтського університету, відомий історик і дослідник гітлерівських злочинів і член американської делеґації, яка вела переговори про відкриття архівів.

Майлс Лерман, голова Міжнародної ради голокосту, заявляє, що поверховний перегляд совєтського „документального" архівного матеріялу ховає в собі від 30 до 40 відсотків усіх нацистських злочинів. „Це величезна кількість інформаційного матеріялу, — каже Лерман, який, як виглядає з його захоплення цією справою, навіть не допускає думки, що величезна частина матеріялів може бути звичайною фальшивкою КГБ, подібних до „доказових" документів про Івана Дем'янюка, на підставі яких ізраїльський суд в Єрусалимі засудив його до смертної кари через повішення, не взявши до уваги опінії невтральних

(Закінчення на стор. 4)

ВЕТЕРАНИ ВІЙНИ ВИСТУПАЮТЬ ПРОТИ М. ДУКАКІСА

Чикаго. — Досить холодно зустріли кандидата на віцепрезидента сенатора-демократа Ллойда Бентсена делегати з'їзду американських ветеранів війни.

Кандидат на президента Майкел Дукакіс вислав Л. Бентсена на з'їзд у Чикаго, щоб переконати ветеранів у тому, що демократи відстоюють принципи свободи і демократії не менш, ніж республіканці. Л. Бентсен — колишній бойовий летун, має багато нагород за участь у Другій світовій війні. Однак кожний раз, коли він згадував Дукакіса, заля незадоволено гуділа, шуміла, а то і викрикувала „Ні-і-і!" При чому, як говорили всі без вийнятку свідки, призвідниками виступали ветерани із числа мешканців Массачусетсу, стейту, в якому М. Дукакіс є губернатором.

Одного разу, коли заля реагувала так, що Бентсен не міг продовжувати виступ, у справу був змушений вмішатися голова організації ветеранів Ерл Стак. Він вийшов на сцену і підняв руки, закликаючи зібраних до порядку.

Найбільше незадоволення ветеранів викликало твердження Бентсена що „фінансова політика Дукакіса буде більш відповідальною, ніж політика нинішньої Адміністрації Реґена". Це був натяк, що президент Дукакіс покінчить з дефіцитом федерального бюджету. В тому місці промови Бентсена делегація Массачусетсу дала волю своїм почуттям викриками „Ні-ні!" Заля підхопила цей короткий, але багатозначний лозунг.

Кілька днів тому перед цією ж залею виступали Джордж Буш і Ден Квейл — кандидати на президента і віцепрезидента від Республіканської партії. Оба вони були зустрінуті апльодисментами. Дукакіс не рішився показатися перед ветеранами. Він, пише газета „Ню Йорк Таймс", вирішив виступити не тут, а в Луісвиллі, де у вересні відбудеться з'їзд Американського легіону. На тому з'їзді виступить і Дж. Буш.

Виступаючи в Чикаго, Бентсен обвинуватив республіканців у тому, що вони ведуть себе так, ніби „прапор — не символ країни, а символ Республіканської партії і ніби патріотами є лише республіканці". Але як тільки Бентсен назвав „патріотом" Дукакіса, заля відповіла вигуками протесту.

Опитування громадської думки і далі продовжує віддавати незначну перевагу Бушові. Нині Буша підтримує 48 відсотків виборців, а Дукакіса — 46. Враховуючи можливі помилки „плюс-мінус 3", слід визнати, що розриву між кандидатами у Білий Дім фактично нема. Однак опитування, проведене газетою „Вашінгтон Пост" і Ей-Бі-Сі Нюз показало, що незалежні виборці (ті, що не зараховують себе ні до демократів, ні до республіканців), схиляються на сторону Буша. В половині липня незалежні підтримували Дукакіса у співвідношенні 47:37. Нині вони за Буша — 53:40.

46 осіб загинуло і понад 500 були поранені в Німеччині

Бонн, Західня Німеччина. — Кореспонденти інформують, що в неділю, 28-го серпня ц.р., тут трапилася велика незвичайна катастрофа, в якій загинуло 46 осіб, а понад 500 були поранені, деякі дуже тяжко. Припускають, що число забитих і поранених буде збільшуватися, бо ще не всі жертви були підраховані. Також не встановлено національності забитих і поранених. Між великою товпою зацікавлених у числі приблизно 300,000 осіб, були особи з багатьох країн Західньої Европи, а також американські громадяни, військовики і цивільні.

Випадок трапився під час показу прецизного лету військових джетови літаків країн НАТО, який відбувався кожного року і який збирав велике число зацікавлених. Тоді коли розбавлена публіка приглядалася незвичайному летові літаків і не припускала нічого злого, раптом у повітрі зударилися три італійські літаки на повній швидкості. Один з них впав в середину великої товпи, загорівся і запалив десятки запаркованих автомобілів. Полум'я з літака і горюче пальне забили відразу чимало присутніх і поранили ще більше, решта загинули і були поранені від експльодуючих автомобілів, паніки і не здібности реагувати на такого рода випадки, який трапився несподівано. Загинули також усі три італійські летуни.

Випадок трапився на американській летунській базі в місцевості Рамштайн, 60 миль на південний захід від Франкфурту.

Очевидно, після цього випадку головне командування військ Північно-Атлянтійського Союзу (НАТО) і уряд Західньої Німеччини заборонили всякі летунскі покази в майбутньому, але це сталося вже тоді, як загинули і потерпіли люди.

У СВІТІ

СИТУАЦІЯ В ЧІЛЕ починає поліпшуватись у зв'язку з новим декретом уряду про знесення вийняткового стану в країні і збільшення свобід для громадян. Політичні спостерігачі гадають, що президент Чіле ген. Августо Піночет хоче в такий спосіб створити більш вільну передвиборчу атмосферу. Покищо немає жадного вигляду на те, що командири поодиноких частин зброї, тобто військова хунта, яка одинока має право висувати кандидатів на високі державні пости, включно з президентом, міняла свою тактику. Піночет мабуть далі буде єдиним кандидатом на президента і буде обраний всекрайовим плебісцитом на цей пост. У Буенос Айресі, столиці Аргентини поширюються поголоски, що ген. Піночет не кандидуватиме більше на президента, але це тільки чутки ніким не підтверджені. У Вашінгтоні представники Державного департаменту позитивно висловились про знесення вийняткового стану в Чіле і збільшення прав людини в цій країні, якою військова хунта керує від 1973 року.

ДИПЛОМАТИ, ЯКІ БЕРУТЬ участь у переговорах про замирення в Анголі повідомляють про дипломатичні успіхи і встановлення реченця виведення з тієї країни 47,000 кубинських вояків, які перебувають там, як допоміжна військова сила. Південно-Африканська Республіка, як відомо вже вивела частину своїх вояків, які допомагали антимарксистським партизанам вести боротьбу проти прокомуністичного і промосковського уряду у Браззавилі. Існує домовленість, що кожна сторона може залишити в Анголі своїх спостерігачів і дипломатичні станиці, які слідкуватимуть за перебігом процесу замирення. Антикомуністичні партизани покищо не склали зброї і продовжують вести оборонні бої, але й цю справу буде полагоджено в скорому часі, — кажуть спостерігачі.

УКРАЇНЦІ І ПОЛЯКИ ВИДАЛИ СПІЛЬНУ ЗАЯВУ

Джерзі Ситі, Н.Дж. — У Римі, у переддень святкувань 1000-річчя Хрищення Руси-України, 8-го травня ц.р. — українські і польські науковці видали спільну заяву, про що повідомляє газета „Пшеґльонд Польскі", яка друкується у Польщі.

„Кардинали і єпископи українські і польські подали собі руки на знак поєднання і християнської любови. Висловлюємо надію, що ця історична зустріч буде початком нової ери, надхненням для людей доброї волі, які шукають поєднання поміж двома сусідніми — колись братніми народами". У дальшому у заяві згадано, що хоча поміж українцями і поляками були „справи страшні і болючі", але були теж і світлі сторінки в історії стосунків цих двох народів, не говорячи вже про таких „будівничих мостів в нашому сторіччі, як Іван Франко, Богдан Лепкий, Максим Рильський, а з польської сторони — Болеслав Вісловх, Станіслав Стемповські, Станіслав Вінценз. Пам'ятаючи про це, простягаємо один до одного руки і повторяємо християнські слова: 'Вибачаємо і просимо вибачення'. Хай жест наших єпископів, — пише газета, — стане початком нелегкої дороги до поєднання поміж нашими народами".

Зустріч у Равенні і Римі під час конґресів присвячених Тисячоріччю Руси-України завершились такими висновками і постановами:

- висловлюємо надію, що в майбутньому стосунки обох народів зуміємо встановити в дусі принципів національної свободи і релігійної толеранції, та запевнених меншинних прав для обох народів в обидвох країнах;
- закликаємо до повернення українських церков у Польщі і польських в Україні їхнім законним власникам; там, одначе де цих останніх вже немає — стараймося про їхнє збереження і повну відновy ,як спільної культурної спадщини;
- висловлюємо надію, що Українська Католицька і Українська Автокефальна Православна Церкви відзискають в Україні повні права як і в Польщі отримає повні права Українська Католицька Церква, натомість українським вірним у Польській Автокефальній Православній Церкві буде запевнене належне їм право на власну мову і вшанування традицій рідної культури.

Станіслав Билінa, Александер Ґісйштор, Єжи Клочовскі, Станіслав Літак, Ришард Лужни, Антоні Мончак, Влодзімєж Мокри, Веслав Міллер, Ярослав Пеленський, Анджей Поппе, Омелян Пріцак, Марія Радван, Анна Ружицка-Бризек, Сосія Сеник, Ігор Шевченко, Франко Сисин, Анджей Вінценз, Тадеуш Василевскі, Збігнєв Вуйцік.

Диригент ансамблю ім. Верйовки перебуває у Вінніпезі

Вінніпег, Ман. — У п'ятницю, 5-го серпня ц.р., сюди приїхав Анатолій Авдієвський, мистецький керівник та головний диригент хору і танцювальної групи ім. Верйовки, щоб підготовлятися до концерту, що відбудеться 30-го жовтня ц.р., участь у якому візьме вінніпезький хор ім. О. Кошиця та Симфонічна оркестра з Вінніпегу. Концерт цей буде одним із циклу виступів цих одиниць.

А. Авдієвський уосіблює собою сучасне покоління українських музик. Закінчивши Одеську державну музичну консерваторію в 1958 році, він відзначився в розвитку мистецьких традицій ансамблю ім. Верйовки, здобувши міжнародне признання та ентузіястичне схвалення канадської преси особливо після виступу цього ансамблю під час „Експо 67" в Монтреалі.

А. Авдієвський знаний з цього, що впровадив широкий діяпазон праць у репертуар українського музичного хоралу — від чисто етнографічних народних пісень до клясичного репертуару та пісень сучасних композиторів.

У програмі цих серійних концертів, у яких виступатиме, як уже згадано вінніпезький хор ім. О. Кошиця та Симфонічна вінніпезька оркестра, та які відбуватимуться 25-го жовтня, 30-го жовтня і 2-го листопада у Вінніпезі — виконуватимуть українську музику XX сторіччя. Виступи ансамблю А. Авдієвського вв'ілються у загальне річище відзначувань 1000-річчя Хрищення Руси-України.

В АМЕРИЦІ

У МЕТРОПОЛІТАЛЬНОМУ МУЗЕЇ Ню Йорку відбувається виставка „Чотири століття столового срібла". На ній представлено понад 150 експонатів, за якими можна простежити розвиток цього виду прикладного мистецтва в Америці. Від простих предметів, якими користувалися перші колоністи — тарілок ложок, горняток — до майстерно зроблених мисок, ваз початку XX століття. Ціни на срібло і вироби з нього повільно, але невпинно повзуть вгору. Невеличка статуетка зі срібла — індіянин племени команчів — була продана у 1987 році за 65,000 долярів. Працівники авкціону „Крісті" вважають, що в наступному році зацікавлення прикладним мистецтвом зі срібла буде зростати.

В СЕРЕДУ, 24-го серпня на біржі піднялись акції компанії Давн Джовнс на 37 пунктів, а у четвер повідомили, що національний валовий продукт в другому кварталі зріс на 3.3 відсотка. З квітня по червень цього року відсоток американського експорту досяг рекордних вершин за останні три роки.

В СЕРЕДУ, 24-ГО СЕРПНЯ Америка почала святкувати 70-ліття знаменитого композитора, піяніста і диригента Ленарда Бернстіна. Людина-оркестра — так називають цього талановитого диригента, який давно належить до найвідоміших зірок американського музичного світу. Композитор, диригент і педагог активно працює навіть на порозі свого 70-ліття. „Я не знаю ні хто я, ні хто люди в залі, ні в якому місті я виступаю, — коли стою перед оркестрою і диригую", — сказав Бернстін. Він був знаменитим диригентом уже в 23-му році життя, але потім став композитором. Тепер він диригує оркестрою, що налічує 105 осіб. У місті Ленокс, Масс., вібувся спеціяльний ювілейний концерт, де публіка зустріла Бернстіна бурхливими оваціями. В концерті брав участь Мстіслав Ростропович. Ще буде три таких концерти.

ПРЕДСТАВНИКИ БІЛОГО ДОМУ обвинуватили генерала Антоніо Норієґу і його режим, що він погрожує американцям, які перебувають на території Панами. Норієга, як відомо, є обвинувачений Урядом ЗСА у перепачковуванні наркотиків на терен Америки.

ДОВГИЙ КІНЕЦЬ ТИЖНЯ НА СОЮЗІВЦІ ЗАПОВІДАЄТЬСЯ БАГАТОЛЮДНИМ

Канадський ансамбль „Черемшина"

Співак Алекс Голуб

Союзівка. — Довгий кінець тижня, пов'язаний зі святом Днем Праці на Союзівці, культурно-виховній Оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах заповідається багатолюдним, як передбачають управителі Союзівки Іван Флис мол., і Ліда Кучер.

Сотні старших гостей і велике число молоді прийдуть сюди не тільки, щоб зустрінутись зі своїми знайомими та налюбуватись мистецькими програмами на протязі трьох днів, але щоб взяти участь у спортових змаганнях, зокрема тенісі і плаванні, які проходитимуть на кортах Союзівки і у великому олімпійському басейні. Тенісові змагання за індивідуальні першості Української Спортової Централі Америки і Канади і за чаші УНСоюзу, Союзівки, „Свободи", в тому числі пропам'ятну чашу інж. Б. Рака), Українського Тижневика і Марії Душник і змагання у плаванні організує Карпатський Лещатарський Клюб в Ню Йорку з доручення Української Спортової Централі Америки і Канади.

Танцюавльна забава у п'ятницю, 2-го вересня, відбуватиметься під звуки оркестри „Буря", яка перший раз виступатиме на Союзівці. В суботу, 3-го вересня, у мистецькій програмі о год. 8:30 ввечорі виступить популярний співочий ансамбль з Монтреалю „Черемшина", а до танців програватимуть дві оркестри: „Буря" і „Темпо", на площадці під зоряним небом Союзівки і у закритому приміщенні — залі Веселки.

В неділю, 4-го вересня гостей розважатиме відомий вже на Союзівці естрадний співак Алекс Голуб, а до танців гратиме оркестра „Темпо" Іринея Коваля.

У бібліотеці головного будинку Богдан Полянський влаштовує виставку фотографій, яку гості матимуть змогу оглянути.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пакістан — нова проблема Америки

Комісія американських фахівців вже ствердила, що причиною катастрофи пакістанського військового літака, в якому згинули президент Пакістану генерал Зія уль-Гак, амбасадор ЗСА в Іслямбаді професійний дипломат Арнолд Рафел та ще один американець, військовий аташе ген. Герберт Вассон. Згинув теж був начальник генерального штабу пакістанської армії генерал Ахтар Абдул Рагаман, разом 39 осіб; причиною цієї катастрофи була годинникова бомба. Убитий президент мав багато ворогів: він був ворогом Совєтського Союзу, який кількакратно перестерігав його, щоб не давав активної допомоги протисовєтським партизанам в сусідньому Афганістані. Він ворогував з іранськими мусулманськими фанатиками, так званими фундаменталістами, він мав теж у власній країні опозиціонерів, які його ненавиділи. Його смерть 17-го серпня ц.р., збільшила довжелезний список осіб, які згинули у політичному атентаті, — на цьому списку є також Симон Петлюра, Евген Коновалець і Степан Бандера. Несподіваний загин пакістанського президента не спричинив — бодай покищо — хаосу у цій великій середньо-східній країні, бо за її конституцією тимчасову владу перейняв голова пакістанського Сенату, дармащо в травні цього року Зія, який правив по-диктаторськи, розв'язав був парлямент. Але ця подія створила для Америки нову закордонну проблему.

Генерал Зія прийшов до влади в липні 1977 року, захопивши її у військовому перевороті, причому він розстріляв обраного у парляментарних виборах президента Зуліфара Бутто. Цей злочин не минувся йому безкарно, бо донька розстріляного президента Беназір Бутто очолила опозицію, на яку складається аж дев'ять існуючих там політичних партій і організацій. Це партійне розпорошення дало в руки генерала Зії арґумент, що Пакістан і його понадстомільйоновий нарід не доросли до демократії. Державна верхівка Америки, без уваги на те, хто мешкає у Білому Домі, не любить диктаторів. Але Уряд призидента Реґена тісно співпрацював з генералом Зія, бо їх єднала спільна протисовєтська і протикомуністична плятформа. Пакістан став прибіжищем для мільйона втікачів з окупованого Москвою сусіднього Афганістану. Це великий тягар для економіки Пакістану, територія якого подібна до стейту Тексас, але з такою густотою населення, що на 1 квадратну милю припадає коло 350 осіб. Америка фінансувала протисовєтських борців за свободу в Афганістані і допомагала Пакістанові в його фінансовій скруті. Це коштувало досі Америці 7 більйонів грошової допомоги Пакістанові плюс два більйони на достави зброї партизанам в Афганістані. Афганістан став, як відомо, „совєтським В'єтнамом": Москва втратила там убитими і раненими 200,000 вояків, себто вдвоє стільки, скільки становила совєтська армія, яка у грудні 1979 року вмаршувала до Афганістану, дармащо там уже була комуністична система. Але комуністичний президент Амін був для Москви „заслабий" і большевики його арештували і розстріляли, — точно так, як зробили були в 1956 році з мадярським комуністичним лідером Імре Надем. Але продовжування війни в Афганістані вже задорого коштує самій Москві, і задорого коштує Пакістанові та й Америці. Тому весною цього року у Женеві представники цих трьох держав — ЗСА, СССР і Пакістану — підписали договір, за яким СССР відкликає свої війська з Афганістану, Пакістан перестає приймати втікачів відтіль і Америка перестане помагати партизанам, коли не стане там совєтського війська.

Із смертю генерала Зія виринув острах, чи його наступник підтримає підписаний у Женеві договір. Далі: настала добра нагода для демократизації режиму у Пакістані. Проблема нелегка: десятки тисяч втікачів із Афганістану настільки вросли в пакістанський ґрунт, що не хочуть виїздити — всупереч волі пакістанських властей. Далі: існує у Пакістані сильний табір військовиків, які нераді передавати владу цивільним людям. Врешті покійний генерал Зія казав трохи правду: при дев'ятьох різних політичних партіях нелегко ввести і зберігати демократичний устрій, який куди трудніший і складніший, аніж одноособова диктатура. Але 16-го листопада ц.р. там розписано витрати. Міжнародна роля Америки така, що тут неможливо вмити руки чи спокійно придивлятися „що буде". Державний секретар Джордж Шулц репрезентував ЗСА на похороні генерала Зії і мав невдячну місію — створити корисну для Америки ситуацію у Пакістані, зберігши цю країну, як союзника.

Василь Сокіл

БІЙ ВИГРАНО — ВІЙНА ТРИВАТИМЕ

I.

Найважливішою і дійсно позитивною рисою нинішнього процесу перебудови совєтського суспільства є гостра переоцінка „цінностей", якими невпинно задурювали свідомість людей. Протягом усього існування режиму народ жив під чарами фальшивих гасел, обманність яких нині виявилася у всій своїй ганебності.

Ганебно ще й те, що люди вірили в ті гасла, ніколи не відважувалися їх критикувати, покірно вигукуючи слова творцям таких мітів, як:

— Земля — селянам, заводи — робітникам!

— Вся влада Радам!

— Диктатура пролегаріяту!

— Всесвітня революція!

— Хто був нічим, той стане всім!

Ніхто не смів не те, що запитати, навіть подумати, — чому землю відразу відібрали у селян, чому диктатура партії придушила волевиявлення трудящих, бо не дала Радам влади; хто саме зробився всім, а хто нічим, і скільки коштувала світова агресія під гаслом: „Мы на горе всем буржуям мировой пожар роздуем!"

Потім люди чманіли від облудного прославлення „щаєливого" життя в країні, де:

— Щасливе дитинство і почесна старість.

— Все для людей, все в ім'я людини.

— „так вольно дышет человек".

— Труднощі тимчасові.

— Соціялізм уже побудований і навіть зрілий.

— А обрії комунізму радують надихають.

— Живемо в сім'ї народів, де рівність і братерство.

Сьогодні, вже четвертий рік, іде викриття цих мітів, — облудних вигадок, які здеморалізували суспільство і привели його до катастрофічного занепаду. Проголошена революційна перебудова економічної і політичної системи викликала всенародну активність. Людям дозволено сказати своє, наболіле слово. Вселялося віру в демократизацію на всіх рівнях життя країни. На повний голос говорилося про ганьбу, злочини минулого. Залунали сміливі пропозиції для оновлення всієї структури суспільства.

Напередодні відкриття надзвичайної партійної конференції особливо багато з'явилося статтей у совєтській пресі, в яких поряд з критикою минулого вислов лювалося немало практичних рекомендацій на розгляд конференції.

Звертала на себе увагу, зокрема, стаття наукового співробітника інституту математики АН України Ігоря Мельниченка „Демократія і соціялізм" („Літературна Україна" ч. 22, 1988 р.), адресована делегатами XIX всесоюзній партконференції.

Автор статті, можна сказати, з математичною точністю проаналізував, як протягом десятків років офіційними партійними пропагандистами трактувалося поняття соціялізму, і прийшов до незаперечного висновку, що так званий побудований чи зрілий соціялізм, до якого дожили щасливі люди, був отим самим мітом, як і всі попередні порожньогучні гасла.

Він нагадав, що в ті дні, коли Горбачов проголосив необхідність ревідувати догматичні уявлення про соціялізм, один з таких догматиків, академік політичних наук П. Федосеєв, повчаючи надто революційних перебудовників, у кінці квітня цього року (тобто, всього за два місяці до відкриття XI партконференції) на засіданні істориків і письменників заявив таке: „Ми підтримуємо справу перебудови, але нагадуємо основне: фундаментом перебудови є побудований соціялізм".

Якщо так, — резонно дивується автор статті Ігор Мельниченко, — то що ми мусимо перебудовувати, якщо все вже побудовано?

Якщо так, то коли цей соціялізм був побудований? В який період совєтської історії?

Згадуючи всі періоди „славетної" історії, він слушно вказує на те, що вперше про „побудований соціялізм" сказав Сталін 1939 року в часи найрозгнузданішого придушення будь-яких проявів деморатизму. Про який соціялізм могла йти мова в ті страшні роки? Це гасло було розраховане на нахабне приховування деспотичних методів „по будови" соціялізму. Адже в усьому прогресивному світі, а нині і в широких масах трудящих совєтської держави не викликає жодного сумніву, що епоха Сталіна — епоха майже тридцятилітнього терору, епоха придушення найменших намірів повернення влади Радам, епоха антисовєтська, епоха деспотизму не стільки навіть партії, як її безпомильного вождя. Де ж тут соціялізм?

(Продовження буде)

Мирослав Семчишин

Вартісний довідник про українських лікарів

Серед нечисленних видань на українському ринку, особливу увагу звернула на себе майже 300-сторінкова по-мистецьки видана книга — п.з. „Матеріяли до історії української медицини" том II, що появилась заходами Українського Лікарського Т-ва Північної Америки (УЛТПА) і його редколегії (д-р М. Марчук, д-р П. Пундій, д-р Р. Осінчук, д-р А. Хрептовський) з головним редактором д-ром Павлом Джулем у проводі.

Ця справді люксусово видана книжка, за визначенням її головного редактора — „вміщає документальні статті про початки і розвиток українських медичних організацій так на Рідних Землях, як і в країнах наших поселень". Багатоілюстрована, завершує вона, до деякої міри, перший том „Матеріялів", — що появився тому 13 років за редакцією д-рів Василя Плюща і Романа Осінчука, з кількома, тематично обмеженими статтями. А завершує в тому саме сенсі, що розгортає перед нами справді доволі широку картину того, що уявляв і уявляє собою посьогодні професійний рух українських лікарів, який їх, ще не зовсім досліджений, вклад в українську медичну науку, а теж у нашу літературу, публіцистику і взагалі в українське суспільне життя, і в такі його ділянки як Український Червоний Хрест, чи Українська Медично-харитативна Служба. Серед матеріялів цієї книги на окрему увагу заслуговують спомини про участь українських лікарів і медично-професійного персоналу в діях УПА на Рідних Землях.

Другий том „Матеріялів" має характер історично-мемуарний, а теж біо-бібліографічний. Статті довідкового порядку, як і мемуарного подаються за принципом хронологічним і територіяльним і в результаті дають доволі цікаву і всебічну синтезу, бо задокументовану історію формування українських лікарських організацій так на Рідних Землях як і на еміґрації, їх професійно-громадську працю і заслуги в роках після Першої світової війни, в міжвоєнному періоді і після закінчення Другої світової війни.

Усіх авторів у цій книзі є 16, а з них ще досі тільки п'ять живих і тим, що відійшли ця книга буде живим пам'ятником їхніх трудів. Неповною була б оцінка цього вийняткового видання УЛТПА, якщоб не відмітити її появи на тлі загальноукраїнської книжкової продукції української діяспори. Чи це будуть літературно-наукові, історично-мемуарні чи інші публікації, вони документують наш культурний ріст, наші прямування і збагачують собою скарбницю української духовости в той саме час, коли подібні видання в Україні, хоч інколи як цінні і джерельно опрацьовані, завжди мають на собі штамп марксо-ленінської ідеології, партією накиненого русофільства і апотеози старшобратської культури. Наші діяспоральні видання стараються бути не тільки науково об'єктивними але рівночасно вони контрбалянсують усякі викривлення, промовчування чи прямо фальшування совєтської науки, чи інколи прямо псевдонауки. Щоб переконатися у цьому, вистачить поглянути в Українську Радянську Енциклопедію (УРЕ), в якій або промовчано або фальшиво представлено всі аспекти українського організованого життя на землях Західньої України перед анексією цих територій Совєтським Союзом. Ані освіта чи наука, кооперація чи видавничий рух чи будь-які інші факти нашого організованого життя під Польщею у міжвоєнному періоді не знайшли будь-якого позитивного відгуку, а якщо є якісь згадки про них, то вони або дуже фрагментарні і неправдиві, чи очевидно пофальшовані.

Яскравим підтвердженням цієї сумної правди є, в нашім випадку, історія медичної професії в Україні. Нав'язуючи до цієї проблеми, головний редактор „Матеріялів" д-р П. Джуль у передмові м.і. стверджує: „Радянські дослідники трактують українську медицину як частину надбань російського народу. Усі медичні підручники і журнали в медичних школах України є в російській мові, а УРЕ навіть не згадує ні визначних лікарів-українців чи медичних організацій в Україні перед анексією цих земель".

І саме з цього погляду УЛТПА, видаючи вже другий том „Матеріялів", заповнює цю прогалину в історії українського лікарського професійного руху, який творить одне із основних звен соціяльної історії України. Те, що вороги української національної справи промовчують чи фальшують, ми своїми виданнями чи не у всіх ділянках спростовуємо, документуємо і змагаємо до повної об'єктивної правди. З цих і інших міркувань, нововидана нашим лікарським товариством книга не тільки важний довідник для усіх членів української лікарської спільноти в діяспорі, але й важливе свідчення про українського лікаря-професіоналіста і громадянина, який не тільки в тяжких і складних часах зокрема европейської еміграції стояв на службі охорони народного здоров'я, але постійно проявляв себе творчо чи не в усіх важливіших ділянках українського національно-суспільного життя і завжди був у перших рядах тих, що змагалися за основні права нашого народу.

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

Василь Веригa

ЯРОСЛАВЩИНА І ЗАСЯННЯ 1031-1947

I.

Під таким заголовком у 1986 році появився 42-ий том серії „Український архів НТШ новий регіональний збірник за редакцією Мирослава Семчишина та Василя Бородача, який видало Реґіональне Об'єднання „Ярославщина і Окраїни Засяння" (Ярокза). До редакційної колегії, крім двох названих, входили ще Петро Вигінний, Володимир Лесняк, Володимир Щебльовський і Ярослав Зубаль.

Після загальних бібліографічних інформацій знаходиться на VII сторінці присвята, в якій читаємо: „Цей реґіональний збірник видаємо у 40-ліття примусового і жорстокого виселення урядом Польської Людової Республіки українське населення з його прадідних земель на західньому пограниччі нашої батьківщини — України та пам'яті земляків-жертв народовбивства в 1943-1947 рр.". І дійсно, якщо йдеться про ті нещасні жертви помордовані польськими й большевицькими бандами — то для них годі було б видумати кращий пам'ятник, перебуваючи далеко поза межами рідного краю. Редакторам та цілому Об'єднанню „Ярокза" належиться признання за здійснення цього задуму.

„Ярославщина і Засяння" — це доволі об'ємистий збірник, який нараховує XVIII, 798 сторінок, багатоілюстрований світлинами та кількома факсиміле й одною кольоровою мапою Засяння. Крім вступного слова англійською та українською мовами, книга поділяється на 15 розділів, які у хронологічному порядку розповідають про минуле цієї найбільш на захід висуненої української землі-страдниці. Перших чотири розділи покривають період від найдавніших часів до 1918 року, а поміж авторами бачимо таких відомих учених як проф. Ярослав Пастернак, Микола Андрусяк. Розділи V-VII розповідають про національно-культурне життя під владою Польщі, 1918-1939.

Розділ VIII це часи німецької окупації, 1939-1944 років. З німецькою окупацією у вересні 1939 року польський наступ на українців припинився. „Німці не дозволяли українцям ніякої політичної акції, — писав відомий педагог й історик М. Терлецький, — але в культурній і економічній ділянках можна було розгортати досить широку діяльність". (стор. 306). І українці це вповні використали і, вперше від століть, розбудували українське шкільництво і провадили культурно освітню роботу в Українських Освітніх Товариствах, що заступали місце „Просвіт". „Вздовж Бугу і Сяну, а також на Лемківщині, постали численні українські школи. Поширилися українські часописи і книжки" (там же).

Розділ IX — це спомини різних авторів про різні села розміщені в поазбучному порядку за назвою місцевостей. Тут власне знаходимо багато матеріялу про історичне минуле цих сіл, боротьбу із польським наступом взагалі та мартирологію років 1943-1947, зокрема. Розповідь про ці часи продовжується у наступних розділах, X-XIII, де йде мова про кривавий польський терор, дії УПА та виселення українців із Посяння.

Останній розділ XIV — це „Визначні уроженці та діячі Ярославщини і Засяння" і тут поміщені короткі біографічні довідки про священиків, педагогів, правників, учених, кооператорів, композиторів, письменників, військовиків тощо. З цього ж розділу довідуємося, що з цих теренів походить багато визначних постатей всеукраїнського значення, як наприклад Іван Зілинський і Марія Пшеп'юрська-Овчаренко — українські мовознавці; Михайло Вербицький, Анатоль Вахнянин і Станислав Людкевич — композитори; Антін Крушельницький і Іван Гірний — письменники; Андрій Мудрик — кооператор; Юліян Головінський — військовик-революціонер, а також і Михайло Качковський, ім'ям якого пишалося москвофільське товариство в Галичині „Общество ім. Качковського". Разом близько 70 цікавих біографічних даних, які пригодяться колись до біографічного словника, якого у нас, на жаль, ще й досі немає.

Як уже видно із побіжно наведеного огляду матеріялів, збірник „Ярославщина і Засяння, 1931-1947" — це цінний вклад в історію українського народу, його терпінь і боротьби за своє існування, зокрема цієї західньої вітки, яка на протязі повних п'ять століть оборонялася перед польським наступом. І оборонялась, можна б сказати, навіть успішно, коли взяти до уваги, польську державу з усіма її атрибутами влади сили поневолене та обезправнене українське населення. Щойно польський терор підсилений морально й матеріяльно другим ворогом України — Москвою, зумів опорожнити Ярославщину і Засяння від українського населення, послуговуючись випробуваними сталінськими методами. Українців із Посяння, Холмщини із Західнього Бескиду та Лемківщини поляки немилосердно нищили фізично й остаточно викинули із їхніх прадідних земель, які частинно заселено поляками а частинно ще й досі лежать пусткою. Над українським народом поповнено насильство чужими окупаційними урядами. Але чи стали ці землі польськими? Чи знищені українські культурно-історичні пам'ятники, старо давні церкви з їхніми мистецькими прекрасами, зроблять їх дійсно польськими?

Пригадаймо собі слова таки з польського державного гимну: „Цо нам обца пшемоц взєнла, моцов одбєжеми" („Що нам забрано чуже насильство — ми силою відберемо"). Український нарід чи його уповноправнені представники не брали участи у тих переговорах поміж Варшавою і Москвою, де вирішувалася доля українського населення Посяння. Речником українського народу тоді була Українська Повстанська Армія, яка зі зброєю в руках обороняла ту землю перед чужими загарбниками. Її переможено силою, але не змушено до капітуляції й вона не погодилася навіть під примусом зректися Посяння, Лемківщини, Холмщини й Підляшшя. І тому це питання залишається відкритим для переговорів поміж вільними представниками українського і польського народів.

Закінчення буде.

УКРАЇНСЬКА ГЕЛЬСІНКСЬКА СПІЛКА

ДЕКЛЯРАЦІЯ ПРИНЦИПІВ

(Недавно на Захід продісталась Деклярація принципів Української Гельсінкської Спілки та інші нові документи. Отримавши їх від ЗП УГГ, ми їх повністю друкуємо внизу. — Ред.)

I.

1. Преамбула

Українська Гельсінкська Спілка як федеративне об'єднання самоврядовчих правозахисних груп і організацій в областях, районах, містах України та за її межами створюється на базі Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод і підтверджує вірність правозахисним принципам декларації групи з 9-го листопада 1976 року.

Українська Гельсінкська Спілка вважає необхідним визначити основним напрямком своєї діяльности захист національних прав, насамперед права націй на самовизначення, передбаченого ст. I ратифікованого Совєтським Союзом міжнародного пакту про громадянські і політичні права („Всі народи мають право на самовизначення. В силу цього права вони вільно встановлюють свій політичний статус і вільно забезпечують свій економічний, соціяльний і культурний розвиток"), бо без свободи нації справжнє забезпечення свободи особи неможливе. Якщо людина — **не засіб для реалізації тих чи інших ідеологічних концепцій, а мета і вінець творіння, то нація — єдине** природне соціяльне середовище, в якому особа може всебічно розкрити свої здібності і виконати своє призначення на Землі.

Як показав досвід 66-річного перебування України в складі СССР, ні уряд УССР, який насправді ніколи не був суверенним урядом, а тільки виконавчим органом центральної влади, ні Комуністична партія України, що є всього лиш реґіональним підрозділом КПСС, не могли і здебільшого не бажали захистити населення України від тотального голоду, від варварського нищення продуктивних сил та інтелектуального потенціялу нації, від денаціоналізації українців та неросійських меншостей, від штучної зміни етнічного складу населення України. Ці факти прямого ґеноциду та триваючого навіть в умовах відносної демократизації етноциду корінного населення України підтверджують ту незаперечну істину, що жадна партія не сміє монополізувати права на вирішення кардинальних проблем, що заторкують саме існування народів. Без альтернативних, опозиційних (в цілому чи в окремих питаннях) до політики уряду і правлячої партії організацій дійсне забезпечення прав людини і нації неможливе.

Не будучи політичною партією і не ставлячи собі метою перебрання влади, УГС бачить своє завдання у всебічній активізації народних мас, у виробленні механізму участи народу в управлінні державою та надійної контролі за державним апаратом.

Підтримуючи всі конструктивні ідеї влади, що торкаються перебудови і демократизації совєтського суспільства, УГС залишає за собою право на демократичну опозицію як дійову форму активізації демократичних процесів у суспільстві.

Українська Гельсінкська Спілка — це політична партія з обов'язковою для кожного її члена програмою і допускає плюралізм **поглядів та членство в інших політичних партіях і організаціях. Замість програми УГС пропонує** „Деклярацію принципів", що можуть стати основою об'єднання демократичних сил в боротьбі за перетворення суспільства, за права особи і нації (незгода з окремими положеннями деклярації при прийнятті її загального спрямування не виключає участі в праці однієї з секцій чи місцевих організацій УГС).

2. Основні принципи

1. Українська Гельсінкська Спілка вважає, що відновлення української державности, яка сьогодні існує тільки на папері, було б основною сталою ґарантією забезпечення економічних, соціяльних, культурних, громадянських та політичних прав як українського народу, так і національних меншостей, що живуть на території України.

2. УГС вважає, що під маскою союзу суверенних совєтських республік Сталін побудував гранично централізовану авторитарну державу, характер якої дотепер суттєво не змінився. Тому для дійсної демократизації совєтського суспільства потрібні не окремі зміни, а радикальна ломка державного устрою. Майбутнє співжиття народів СССР ми уявляємо можливим у формі конфедерації незалежних держав, перехідним етапом до чого може бути федерація суверенних демократичних республік з наповненням поняття „Союз ССР" реальним змістом за допомогою максимальної політичної, економічної і культурної децентралізації.

3. Підтримуючи ті впроваджувані правлячою в СССР партією законодавчі зміни, демократичний характер яких не викликатиме сумнівів, УГС разом з тим пропагуватиме необхідність повного анулювання антидемократичних централістських сталінсько-брежнєвських конституцій і вироблення конституції СССР та конституцій республік на новій основі.

Продовження буде.

ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ: ЧИ ВИ ВЖЕ ЗГОЛОСИЛИСЯ НА ПОЇЗДКУ ДО ВАШІНҐТОНУ 7-9-го ЖОВТНЯ? ЯКЩО НІ, ЗРОБІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО!

Оксана Федорович

Тисячолітній граніте!

Тисячолітній граніте — український Везувій!
Душа безсмертного народу — незнищима сила Божа!
Дух правди волі й свободи, посіяний предками
На чорноземі просторім — коріння народу Твого,
Вросло глибоко в ядро Твоєї творчости землі святої...

Благословенної Твоїм пророком Андрієм Первозванним,
На горах Києва святого,
Майбутнього Везувія Твого,
Що з безбожницької неволі покаже світові
правдивий шлях
До людської гідности, до волі!

Боже, Твій люд згрішив за Адама й Еви
Та призабув святий закон Мойсея.
Почав іти слідами злих, не віруючих пророків
І поневолив цілий Схід!
Закув в кайдани на пів Світ!

Але Твій правий заповіт
Не забув західній вільний світ.
І філядельфійські двісталітні вільні дзвони,
Проголосили світові американські конституційні
Праведні, Боже, Твої закони,

Які голосять: рівноправність, мир, дружбу людині
І народам та людську гідність.
Свободу слова й ума, і щастя на вільне, мирне життя,
Щоб почуте цеє ввесь світ і щоб обгорнув
Людство у братерський, мирний орбіт.

І ці конституційні американські права
Почули великани українського Везувія...
Народ із безбожницького ярма повстати хоче!
В орбіт вільних народів у Божій віри стати хоче!
Як рівний з рівним у братерській любові,
У вольності на своїй землі, у щасті жити хоче,
Український великан Везувій гуркоче!

Тисячолітній граніте — український Везувій!
Збудись великане!
Із солідарністю народу встань,
У тисячоліття хрищення народу твого
Ти маєш право на вільне життя!

По тяжких муках і мільйонах жертв,
Праведників Твого народу,
Які віддали життя своє за віру в Бога,
За правду і за волю.

Україно! Ти маєш право на вільне життя
В орбіті всіх вільних народів!
Під праведним святим Божим законом,
Який один для всіх людей
На цій одній святій землі,
Одній землі для всіх людей,
Для всіх людей!

Благослови, Боже, нас всіх людей
І дай нам єдність і братерської любови...
Чи чуєш, Боже, наші щирі молитви?
Чи чуєш, Боже, як гуркоче український великан — Везувій
У Тисячоліття хрищення поневоленого свого народу?!

Громада Кергонксону і околиці закінчила святкування 1000-ліття величавим концертом

Після кількох вдалих імпрез для відзначення великого ювілею 1000-ліття Хрищення Руси-України, що їх влаштував впродовж минулого і цього року місцевий Комітет 1000-ліття під керівництвом Володимира Кваса і імпрезової референт ки Олі Равлюк, ці святкуван ня закінчено у неділю, 31-го липня, величавим концертом, що відбувся при вщерть виповненій залі „Веселка" на Союзівці.

Рано були відправлені в обох церквах Богослуження в молитовній подяці Богові за обдарования українського народу світлом Христової істини, а після того відбувся святковий полуденок в церковній залі для громадян, що його підготовили жінки, активні у господарському секторі комітету 1000-ліття.

Точно о год. 2-ій по полудні почався концерт відспіванням гимнів американського і в 1000-ліття Хрищення України, муз. М. Федоріва, слова Зореслава, що їх виконав хор „Думка" з Ню Йорку. Із відеозапису передано слово президента Рональда Реґена з нагоди 1000-ліття Хрищення України, а відтак В. Квас привітав присутніх, в тому багато американських гостей, між іншими нашого приятеля асамблімена В. Ларкіна, та в короткому змістовному слові з'ясував ціль цих святкувань. Святкову доповідь виголосила професор історії д-р Марта Богачевська-Хом'як. З уваги на присутність американських гостей доповідь була виголошена в українській і англійській мовах. Прелеґент ка з питомою їй ерудицією дала блискучу аналізу тієї доби.

В мистецькій частині виступив хор „Думка" під диригентурою Семена Комірного і фортепіяновому супроводі Татяни Поташко, виконав релігійні пісні: „Слава Отцю — Єдинородний Сине", муз. М. Вербовий, „Ой зійшла зоря — дума про Почаївську Божу Матір", обр. М. Леонтович, соло М. Голодик, „Хваліть Ім'я Господнє", муз. К. Стеценко, „Богородице Діво", муз. А. Гнатишин, соло: Святослав Жила-Качарай, „Чи ти мене Боже милий", муз. А. Гнатишин, слова Т. Шевченко, соло: Ігор Зам'ятий, „Покаяння отверзи ми двері", муз. А. Ведель, обр. О. Кошиць.

Другу частину концерту започатковано привітальним словом голови Крайового Ділового Комітету 1000-ліття д-ра Юрія Солтиса.

Вокальний ансамбль хору „Думка" під музичним керівництвом Михайла Лева виконав пісні „Княгиня Ольга", муз. М. Лева, слова М. Щербак, і „Пречиста Діва", муз. М. Лев.

Оля Шкафаровська-Рудик бравурно продекламувала „Заповіт князя Ярослава Мудрого", монтаж віршів У. Кравченко і О. Конинського. Опісля хор „Думка" виконав пісні: „Пісня про Дніпро", муз. П. Майборода, слова Т. Масенко, солісти Олена Новицька-Зам'ята і Борис Кекіш, „Карпати", муз. І. Шамо, слова Д. Луценко, обр. М. Лев, соло Микола Голодик, „Ой літа орел" (чоловічий хор) обр. Г. Китастий, соло Михайл Невмержицький і „Люблю я тебе, Україно", муз. М. Костецький, слова О. Новицький, соло Олена Зам'ята і Микола Голодик.

Українським національним славнем закінчено цей незвичайно успішний концерт. Програмою вміло керувала актриса Лариса Лисняк, що має вже неабиякий досвід у цій ділянці. Сцена була прикрашена великих розмірів написом 1000-ліття Хрищення України, помистецьки виконаним архітектом Я. Січинським.

Комітет видав чепурну, 44-сторінкову брошуру, у якій поміщено з нагоди 1000-ліття Хрищення України слово президента Р. Реґена із його світлиною, проклямацію губернатора Ню Йорку Маріо Квомо, резолюцію леґіслятури повіту Олстер, статті про хрис тиянство в Україні в українській і англійській мовах, програму концерту, теж у двох мовах, світлини виконавців концерту і місцевого комітету, список жертводавців на витрати комітету, світлини двох американських великих приятелів українців, а саме сенатора Карла Е. Кука і асамблімена В. Ларкіна, мол., та численні привіти і оголошення фірм і приватних людей, які жертвували певні суми на видання цієї брошури. Обкладинка роботи мистця Івана Денисенка.

Хор „Думка", що відомий із своїх вдалих виступів не тільки в Америці, але й в Европі, був атракцією концерту. Трудні релігійні пісні, що вважаються шедеврами у нашому вокальномузичному мистецтві і вимагають від диригента і співаків великої дисципліни і знання, були виконані бездоганно.

Виконавцям концерту та усім, що причинилися до його успіху, належиться велике признання і подяка.

Д-р Роман Барановський

Відомості про стан розбудови УОКЦентру

У жовтні 1985 року з візією на близьке і дальше майбутнє президент УОК-Центру д-р О. Черник з одобрення Загальних зборів проголосив задум розбудови будинку Центру.

Від того часу д-р Черник зводив свого роду переможний бій з Abington Township Zoning Board, бо будинок УОКЦ стоїть в мешканевій зоні і сусіди не радо хотіли бачити приплив позамісцевого населення у своїй околиці, а головно збільшення автомобільного руху.

Рівночасно будівельний комітет виготовив схематичні пляни та специфікації. Комітет також підшукав будівничого і 27-го дрпня 1987 року підписано контракти з фірмою Holz and Henry, Inc., на суму 673,567 дол. Будова почалася з початком листопада 1987 року і вже закінчена.

Поземі розрізи будови виготовлено з думкою опти мального використання вжиткового приміщення з мінімальним призначенням простору для внутрішньої комунікації (коридори, сходи тощо). Вони мають задоволити ті пекучі потреби, на які вказував ужиток будинку за останніх сім років.

Розв'язка задуму

Після переглянення багатьох схем вибрано таку, яка відповідала вищезгаданим вимогам і була економічною. Новий додаток до будинку запланований на два поверхи розміром 5,000 квадратних стіп кожний. Фактично це не є окремий будинок, ані крило, а простір, замкнений однією зовнішньою стіною, що заповнює проґалину між двома крилами існуючого будинку напроти теперішнього центрального входу. Це найбільш ощадна розв'язка добудови.

Для впровадження природного світла нова частина є сполучена з первісною двоповерховим оскленим атріюмом. На головному поверсі, призначеному для вжитку старшого громадянства, міститься вітальня з каварнею, ґалерія та конференційна заля дирекції УОКЦ, яку можна буде уживати для інших поважніших засідань. Всі три менші залі, розсунувши рухомі стіни, можна злучити в одну велику залю.

Вітальня є теж сполучена з авдиторією, а при фронтовому вході має поширене місце з скляною ґаблоткою для виставок УОКЦ. Тут теж будуть приміщені таблиці жертводавців.

При північному вході з авдиторії збудовано велику додаткову кімнату для різного призначення.

На долішньому поверсі міститься розвагова заля для молоді з відповідною до танців підлогою, кухня, нові лазнички та приміщення для Пласту. В теперішній кімнаті пластової домівки будуть приміщені канцелярії УОКЦ, суспільної служби та „Рідної Школи".

Через вибір будівельних матеріялів подібних до існуючого будинку та його форми добудова не нарушує характеру околиці ані характеру існуючої будівлі. Це було одне з побажань Zoning Board.

Конструкція зовнішніх стін зроблена з цегли та цементових бльоків, або з цегли та сталевих стоянів з відповідною ізоляцією. Всі вікна мають одноманеве ізольоване скло, а рами тепловий прорив. Головна рама будинку збудована зі сталевих колон та сволоків. Дах покритий монолітною гумовою поволокою на півторацалевій негнучкій ізоляції з вартістю (value) R-10 та з додатковою ізоляцією на стелі. При вибиранні внутрішніх матеріялів взято до уваги їх довготривалість, кошти їх утримання, як рівнож зорову естетику.

В більш репрезентативних місцях як головний вхід, ґалерія, вітальня і атріюм ужито в малій кількості більш вибагливих матеріялів — мармур, керамічні плитки тощо.

Велику увагу присвячено освітленню ґалерії, головного входу, атріюм та кімнати різного призначення.

Крім загального освітлення там ужито непряме освітлення (джерела світла вмонтовані на рейках) „track lighting" та зроблено заходи для додаткових лямп.

Після вставлення охолодження до відновленої авдиторії потужність існуючого трансформатора (225 AMP-80 KVA) виявилася недостатньою, щоб доставити відповідну кількість електросили для нової добудови, тому дотеперішній перестарілий трансформатор замінено новим з потужністю 800 AMP-150 KVA. Цей трансформатор легко задоволить теперішні і будучі потреби електросили в УОКЦ.

Назовні нова добудова має велику терасу розміром 50 на 50 стіп (2500 квадратових стіп), прикрашену деревами та кльомбами. Вона призначена для зовнішніх занять молоді та можливих фестинів для старших.

Поважніші кошти розбудови

1. Руйнування та викоп.	18,568
2. Зовнішня тераса	9,825
3. Внутрішній залізобетон (підлоги, фундаменти і т.д.)	82,593
4. Цегла і цементові бльоки	55,630
5. Сталева конструкція	65,410
6. Інші сталеві праці, сходи, сталеві стояни і т.д.	29,410
7. Виправлення стін, ізоляція, столярка, двері і рами, замки	63,390
8. Вікна і осклення, скляний дах	42,750
9. Дах та споріднені праці	23,716
10. Внутрішнє викінчення	126,578
11. Огрівання і охолодження	86,500
12. Водопровідна каналізаційна система	13,390
13. Електросила та освітлення	61,860
14. Дозволи, рисунки, асекурація, печатки і т.д.	19,000

Ці кошти не віддзеркалюють докладно всіх видатків будівничого і УОКЦ.

В кінці треба зазначити, що через брак відповідних фондів початково запланований задум-форму самого будинку та його викінчення треба було упрощувати кілька разів на більш скромну, щоб ще більше не обтяжувати громаду Філядельфії і околиці.

При цій нагоді хочу заохотити мистецький світ метрополітальної Філядельфії включитися активно в працю УОКЦ і відповідними мистецькими творами прикрасити приміщення української громади, залишаючи по собі печать українського мистецтва якщо не на століття, то, можливо, хоч на два нові покоління. В цей спосіб громада буде мати змогу познайомитися з вашими творами, а УОКЦ, очевидно, не забуде помісти ти ваше ім'я на пропам'ятній таблиці.

арх. А. Прасіцький

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, ЩО Нельсон Манделя, один з лідерів Африканського національного конгресу, головної політичної сили, яка веде боротьбу проти уряду білої меншости і апартеїду, хворіє на туберкульозу легенів, уряд не звільнив його з тюрми без передумови і з цього приводу відбуваються демонстрації у цілому світі. Президент Південно-Африканської Республіки Пітер В. Бота заявив, що уряд накаже звільнити Манделю, якщо він підпише заяву, у якій буде сказано, що насильство не є формою революційної боротьби для здобування влади, чи зміни політичної системи. Манделя, очевидно, не хоче підписувати жадної заяви і тому й далі залишається в'язнем за вбивство двох поліціянтів.

ДВІ ГОЛОВНІ ПОЛІТИЧНІ партії в Ізраїлі, які творять „хребет" політичного бльоку Лікуд, об'єдналися в одну партію перед парляментарними виборами, які, як відомо, відбуватимуться в тій країні 1-го листопада ц.р. Нова партія виступатиме від тепер під назвою Лікуд-національно-ліберальний рух. Лідер Лікуду, теперішній прем'єр-міністер Іцак Шамір, ділиться владою з Лейбористською партією Шімона Переза.

ПОНАД 300 ВУГЛЕКОПІВ в Мадярщині повернулися до праці після 20-годинного страйку, який був свого роду першою спробою організованого робітництва поставити свої вимоги урядові прем'єр-міністра Каролі Ґроша, зглядно його економічній політиці. Під час переговорів делеґатів страйкуючих робітників і представників уряду вуглекопи отримали обіцянку податкових полегш, підвищення платень за нормальну і додаткову працю, платні за роботу при святах.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Греції Андреас Папандрею поїхав, за порадою лікарів, до Лондону у Великобританії на лікування серця, а зглядно склерози. Представник грецького уряду Сотіріс Коцопульос заперечив однак, що Папандрею піддасться операції серця. 69-річний прем'єр Греції спочатку лікувався в Атенах і довший час був відсутній на роботі. Він не брав участи у переговорах між представниками ЗСА і Греції, які ведуться в Атенах у справі продовження реченця американських баз на грецькій території.

ЗАКЛИК

Філядельфійський Комітет Тисячоліття в Україні закликає всю українську громаду Філядельфії і околиць взяти масову участь у центральних святкуваннях 1000-ліття християнства в Україні у Вашінґтоні, що відбудуться 7,8 і 9-го жовтня ц.р.

Святкування Тисячоліття є тепер у центрі діяльности всіх поселень української діяспори. Всі крайові чи міські відзначення дуже важливі. Одначе ми всі повинні усвідомити факт, що центральне святкування має особливе значення. Вашінґтон — це столиця вільного світу; на нього звернені очі всіх країн — друзів і недругів Америки і всього українства. Тому мусимо цим разом виявити нашу моральну й національну зрілість і нашу державницьку настанову. Адже сам ювілей 1000-ліття це метрика нашої історичної давности. Християнство — це наш найбільший національний скарб і основа нашого майбутнього. Ми повинні пам'ятати, що наш нарід в Україні не має змоги свобідно відсвяткувати своє Тисячоліття Християнства. Влада зупиняла всякі спроби вільно провести відзначення. Отож маємо подвійний обов'язок це зробити тут без чужих втручань. Тож з'єднаймося духовно з Україною і виявім це нашою присутністю у Вашінґтоні!

Програма святкувань буде роздана у всі українські церкви. Головні імпрези відбудуться в суботу і неділю, 8 і 9-го жовтня.

Інформації можна отримати в УОКЦентрі тел.: 633-1166 відносно квитків на автобуси, квитків на концерти, готелів на нічліг. Квитки на автобуси можна купувати в місцях УОКЦентрі, Дора, Космос, Оріон, Фантазія, Ганусей Муз. Комп. та ЗУАДК.

Всі повинні викупити квитки на автобуси і на концерти до 10-го вересня. Квитки на концерти отримаєте після замовлення і оплати даного квитка.

Філядельфійський Комітет Християнства в Україні

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. д-ра проф.
ЮРІЯ АНДРІЯ ТЕРШАКІВЦЯ

будуть відслужені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
у четвер, 8-го вересня 1988 року
у Маямі, Фльорида, в українській католицькій церкві Успення Пречистої Діви Марії, о год. 8-ій ранку;
у Філядельфії, Па., у церкві Богоявлення Пречистої Діви Марії, о год. 9-ій ранку.

Дружина — МИРОСЛАВА
Сини — ЮРІЙ з дружиною ДІЯНОЮ і донею СТЕФЦЕЮ
АНДРІЙ з дружиною ХРИСТИНОЮ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в п'ятницю, 26-го серпня 1988 р. в New Brunswick, N. J. відійшла у Вічність на 89-му році життя наша Найдорожча Мама і Бабця

бл. п.
ПАРАСКА ШАФРАН з дому ГОРБАТА

вдова по бл. п. Йосифові, нар. в Харкові — Україна

ПАНАХИДА у вівторок, 30-го серпня 1988 р., о год. 7 30 веч. в похоронному заведенні Burritt, — Burritt St. New Britain, Conn.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в середу, 31-го серпня 1988 р. о год. 9-ій ранку до церкви Св. Тройці, а відтак на православний цвинтар Св. Тройці в New Brittan, Conn.

У глибокому смутку:
син — ДМИТРО з дружиною РАЄЮ
дочки — МАРІЯ
і ЛЕСЯ ГОШКО з мужем ВОЛОДИМИРОМ
внуки — НІНА, ХРИСТИНА, АНДРІЙ, ІВАН і ВІКТОР з дружиною АНІТОЮ

У глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що в неділю, 28-го серпня 1988 р. після короткої недуги відійшов у Вічність на 70-му році життя наш Найдорожчий Тато, Дідусь і Друг

СВ. П.
АНАТОЛІЙ СТЕПАНОВИЧ СУХОДОЛІВ

ПАНАХИДА у вівторок, 30-го серпня 1988 р. о год. 7-ій веч. у похоронному заведенні Петра Яреми, 129 Іст 7-ма вул., Ню Йорк, Н. Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться у середу, 31-го серпня, о год. 9-ій ранку в українській православній церкві Св. Тройці, 359 Брум вул. в Ню Йорку, Н. Й., а відтак Тлінні Останки будуть перевезені на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечалені:
дочки — ЛЮДМИЛА з родиною
МАРУСЯ з чоловіком РОМАНОМ
куми, приятелі і земляки

ПОЧАЛИСЯ ІРАНО-ІРАКСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ

Женева. — У четвер, 25-го серпня, тут вперше більш як за вісім років зустрілися міністри закордонних справ Іран й Іраку і почали переговори про укладення миру між своїми країнами. На думку політичних коментаторів, ці переговори можуть затягнутися на багато місяців.

Очолювана міністром закордонних справ Ірану Алі Акбаром Велаяті делегація у складі 15 осіб увійшла в залю, де будуть відбуватися переговори, через одні двері. Очолювана міністром закордонних справ Іраку Таріком Азізом група з 13 осіб появилася в інших дверях. Міністрів персонально вітав генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй Гавіє Перез де Куєяр. Вітаючись з ним, міністри усміхалися. Однак Велаяті і Азіз старалися не дивитися один на одного, особливо в ті хвилини, коли на церемонії були присутні журналісти.

Іранська і іракська делегації відмовилися сидіти за одним столом.

У присутності журналістів генеральний секретар ООН, який також сидів за окремим столом, звернувся до обох міністрів такими словами: „Я тепло вітаю вас. Ваша присутність тут ясно вказує на те, що ваші уряди цілком готові йти дорогою миру". Перез де Куєяр сказав далі, що найважливішим завданням, яке стоїть перед учасниками переговорів, є повне дотримання рекомендацій Ради Безпеки ООН, тобто підписання мирного договору.

Після привітального виступу генерального секретаря ООН журналісти залишили приміщення і переговори почалися.

В той же день у Багдаді представник миротворних сил ООН заявив, що в четвер не сталося будь-яких значних порушень угоди про перемир'я, яке увійшло в силу 20-го серпня.

Узловж 1,080-кілометрового (730 миль) ірано-іракського кордону уже перебуває 350 військових спостерігачів ООН.

Війна між Іраном і Іраком почалася у вересні 1980 року.

Москва ...

(Закінчення зі стор. 1)

істориків і знавців архівних матеріялів.

Лерман заповів, що американські вчені приготовляються до зроблення мікрофільмів з багатьох совєтських „документів". „Шукачі" документальних „перлин" зацікавлені в першу чергу документами з територій Прибалтики і України. Так і написано чорним по білому в „Ню Йорк Таймсі".

Згадується в повідомленні також про „допомогу" совєтів у засудженні І. Дем'янюка, якому доказували, що він займався вбивствами в концентраційному таборі Треблінка в Польщі.

Брустер Чемберлен, архівіст у Меморіяльній комісії ЗСА, заявив, що відкриті документи „дадуть багатьом дослідникам кращу уяву, як гітлерівці і їхні спомагачі на окупованих територіях вбивали жидів, циганів, червоних партизанів, полонених та інших".

„Ми знаємо, що таке вбивство було доконане але тепер ми довідаємося чому і як воно було здійснювано", — каже Б. Чемберлен.

Деякі західні, зокрема консервативні коментатори підозрівають, що це вже розпочинається танець КГБ і його спільників на Заході, як за „добрих часів" співпраці Сталіна і Рузвелта.

ГОЛОВА ВИБОРНОЇ кампанії Майкла Дукакіса Пол Бравнтас назвав „непростимим" рішення Джорджа Буша не брати участи в дебатах з кандидатом демократів 8-го і 14-го вересня. „Розклад був складений понад рік тому, — сказав П. Бравнтас, — і віцепрезидент уже мінімум п'ять місяців знав, що буде кандидатом від своєї партії". Вважалося що перші дебати між Дукакісом і Бушом відбудуться 8-го вересня у Бірмінгемі, Алабама, і 14-го вересня в Аннаполісі, Мериленд, але Джеймс Бейкер, який недавно очолив виборчу кампанію Дж. Буша заявив, що „мало надії на те, щоб дебати відбулися раніше 20-го вересня". Бейкер обіцяв зустрітися з Бравнтасом і обговорити з ним подробиці майбутніх дебатів. Рішення не зустрічатися до 20-го вересня він пояснив тим, що з'їзд Республіканської партії тількищо закінчився і ніхто не мав часу підготовитися до зустрічі з демократами. Дізнавшись про обмін думками між Бравнтасом і Бейкером, Майкл Дукакіс саркастично заувжив: „Віцепрезидент покищо не готовий".

ВИСТУПАЮЧИ НЕДАВНО на мітингу в Лос Анджелесі, відомий комік-артист Боб Говп нагадав, що Перша Лейді Ненсі Рейген купила колись сервіз китайського фарфору. Під сміх авдиторії Б. Говп сказав: „Але якщо греки дістануться в Білий Дім, вони розіб'ють його в перший же вечір".

У КАБУЛІ ПО РІЗНОМУ реагували на смерть в летунській катастрофі президента Пакістану Мохаммеда Зія уль-Гака, який, як відомо, був великим прихильником муджагедінів і старався допомогти чим міг у їхній боротьбі із совєтськими окупаційними частинами і їхніми місцевими спомагачами. Офіційні комуністичні речники, які мабуть і спричинились до прискорення смерти уль-Гака, заявили, що зі смертю президента Пакістану наступить „зворотній пункт" у пакістансько-афганських відносинах, а війна між комуністами і муджагедінами набере іншого характеру, а може навіть цілком припиниться. Пересічні афганці і прихильники муджагедінів думають, що смерть уль-Гака — це великий удар для мусулманських повстанців.

У ЧЕТВЕР, 25-ГО СЕРПНЯ, ц.р. обидва кандидати на президента говорили про проблеми оборони. Лойд Бентсн, ветеран Другої світової війни, на виступі у четвер, 25-го серпня в Чикаго, був зустрінутий ветеранами не дуже привітно. Республіканці представляють Джорджа Буша, як супер-патріота. Після конвенції Республіканської партії Дж. Буш намагається переконати, що ніколи не залишить без уваги потреби американських збройних сил. Минулої середи Буш виступив в Сан Антоніо, де сказав, що не розуміє, чому його опонент виступає проти розвитку нових систем оборони. Буш також підтримує систему „міжзоряних війн", в той час, як Майкл Дукакіс виступає проти цієї програми. В середу Дукакіс виступав у Піттсбургу. „Нам потрібна сильна оборона, але це не означає, що ми повинні витрачати більйони долярів на якісь екзотичні нові системи". Дукакіс виступав проти системи „міжзоряних війн". Три тижні тому він виступав за укріплення сил звичайної оборони. Бенсен, однак є іншої думки в питаннях оборони. „Перед наступним президентом стоїть нелегкий вибір в питанні, як витратити гроші на оборону", — сказав Дукакіс. Його нове гасло — економічний патріотизм.

„ХЛОПЦІ ЗІ ЛЬВОВА"

У звідомленні про вибір „Міс Союзівки" („Свобода" з суботи, 27-го серпня ц.р.) неправильно подано інформацію про оркестри. До танців того вечора приграла оркестра „Хлопці зі Львова". — Ред.

ОПЕРА НЕ ПРО ОЛЕГА, А ПРО...

У статті Юрка Повстенка п.з. „Про ювілейні концерти у Вашінгтоні", „Свобода", ч. 160, 23-го серпня ц.р., у другій колонці, 17-ий рядок знизу, треба читати: „Опера Георгія Майбороди про давнє, але славне минуле нашої батьківщини, „Ярослав Мудрий..." — Ред

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ
у щоденнику „Свобода" та у "Ukrainian Weekly"

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 інч через одну шпальту — за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки	**$ 6.00**
1 інч через одну шпальту — за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.)	**$10.00**
Оголошення на 8 шпальт, без огляду на їх зміст по за кожний інч (1 інч х 8 шпальт)	**$10.00**

Якщо до оголошення включається знімку — коштуватиме додатково:

Фоторепродукція на одну шпальту	**$ 8.00**
Фоторепродукція на дві шпальти	**$10.00**
Фоторепродукція на три шпальти	**$12.00**

Оголошення на чергове число мусить впливути до Адміністрації 2 дні перед появою числа.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В АНГЛОМОВНОМУ ТИЖНЕВИКУ UKRAINIAN WEEKLY (НЕДІЛЬНЕ ВИДАННЯ)

1 інч через одну шпальту — за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки	**$10.00**
1 інч через одну шпальту — за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.)	**$20.00**

Оголошення на чергове недільне видання, мусить впливути до Адміністрації **до ПОНЕДІЛКА**

Телефонічно оголошень НЕ ПРИЙМАЄТЬСЯ, тільки КЛЕПСИДРИ

Посвідки заплачених рахунків за оголошення висилаємо тільки на спеціяльне прохання.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ПЕТРІВ, член УНС Відділу 490-го ім. Івана Франка в Ірвінгтоні, Н.Дж., помер 17-го березня 1988 року на 99-му році життя. Нар. 1889 року в Україні. Членом УНС став 1934 року. Залишив у смутку синів Йосифа і Андрія, шість внуків і одного правнука. Похорон відбувся 21-го березня 1988 року на Голлівуд Семетері в Юніон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Гелен Чорномаз, секр.

АНАСТАСІЯ КОВАЛЬЧУК, член УНС Відд. 432-го ім. Т. Шевченка в Торонто, Канада, померла 11-го липня 1988 року на 84-му році життя. Нар. 1904 року в селі Панаковиця, Броди, Україна. Членом УНС Стала 1945 року. Залишила у смутку сина Павла і дочку Анну з родинами. Похорон відбувся в Торонто, Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Я. Зорич, секр.

ТОМА І. КОЛАГАН, член УНС Відд. 2-го ім. свв. Петра і Павла в Мт. Кармел, Па., помер 30-го червня 1988 року на 74-му році життя. Нар. 16-го жовтня 1913 року в Локаст Геп, Па. Залишив у смутку дружину Юлію, сина Роберта і дочку Патрицію. Похорон відбувся 4-го липня 1988 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Мт. Кармел, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Моніка Писарчик, секр.

МИХАЙЛО ВОЛОШИН, член УНС Відд. 45-го Т-ва „Любов" у Філядельфії, Па., помер 7-го липня 1988 року на 73-му році життя. Членом УНС став 1934 року. Залишив у смутку дружину Гертруду. Похорон відбувся на цвинтарі Воскресіння в Бенсейлем, Па.

Вічна Йому Память!

Микола Пришляк, секр.

ГЕЛЕН ХМІЛЬ, член УНС Відд. 291-го ім. Т. Шеченка в Клівленді, Огайо, помер 24-го червня 1988 року на 68-му році життя. Нар. 4-го травня 1920 року. Членом УНС став 1939 року. Залишила у смутку мужа Честера. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Віра Напора, секр.

СТЕЛЛА ПЕТРИШИН, член УНС Відд. 200-го Т-ва „Вільна Україна" в Озон Парку, Н.Й., померла 28-го квітня 1988 року на 70-му році життя. Нар. 4-го січня 1917 року в ЗСА. Членом УНС стала 1918 року. Залишила у смутку доньку АннуБанамкевич, внуків Олеся, Стефана, Наталку та Миколу, сестер Анну Кокольську та Марію Процик в Україні та дальшу родину. Похорон відбувся 2-го травня 1988 року на Флашингу, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Іван Пригода, секр.

АННА КАЧОР, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й., померла 22-го липня 1988 року на 90-му році життя. Нар. 24-го червня 1887 року в Україні. Членом УНС стала 1924 року. Залишила у смутку сина Евгена з дружиною Марісю і дітьми, п'ятеро внуків і шестеро правнуків. Похорон відбувся 26-го липня 1988 року на цвинтарі Св. Хреста в Лакаванна, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Гаравус, секр.

МАРҐАРЕТА СТЕЦЬ, член УНС Відд. 7-го ім. Дмитра Капітули в МекАду, Па., померла 28-го червня 1988 року на 78-му році життя. Нар. 16-го лютого 1911 року в Газелтоні, Па. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку сестру Катерину, братів Миколу і Йосифа, племінників і племінниць. Похорон відбувся на цвинтарі св. Михаїла в Газелтоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Гелен Словік, секр.

Митрофорний Протоієрей о. АЛЕКСАНДЕР КОСТЮК, член УНС Відд. 451-го ім. Т. Шевченка в Ґримсбі, Онт., Канада, помер 17-го червня 1988 року на 68-му році життя. Нар. 14-го травня, 1920 року в Україні, Дніпропетровське. Членом УНС став 1976 року. Залишив у смутку сина Павла з родиною і дочку Надію з родиною. Заупокійна Служба Божа й Похоронна Архиєрейська відбулась в українській православній церкві Св. Софії в Ватерлю, похорон відбувся 22-го червня 1988 року на Вудленд Семетері в Кітчинер-Ватерлю, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Єфим Ю. Омельченко, секр.

ТЕОДОР КОСТІВ, член УНС Відд. 200-го Т-ва „Вільна Україна" в Озон Парку, Н.Й., помер в жовтні 1987 року на 74-му році життя. Нар. 18-го травня 1914 року в ЗСА. Членом УНС став 1944 року. Залишив у смутку трьох внуків Катерину Вебер, Торі Гоган і Дженіфер Мастрантоні. Похорон відбувся 16-го жовтня 1987 року на цвинтарі Кальварія у Вудсайд, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Пригода, секр.

СЕМЕН КОДА, член УНС Відд. 350-го ім. св. Арх. Михаїла в Стемфорді, Кт., помер 23-го липня 1988 року на 68-му році життя. Нар. 1920 року в селі Сквіртне, Лемківщина, Україна. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Розалію Кубеч Кода, доньку Ірину Лотоцьку з мужем Богданом і внучку Розу Марію, та ближчу і дальшу родину в Україні і ЗСА. Похорон відбувся 27-го липня 1988 року на цвинтарі Св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Тома Фінів, секр.